

Parsha Plug: Parshat Naso

Bamidbar 5:5-8	במדבר ה:ה-ח
<p>5 The Lord then spoke to Moses saying: 6 Tell the children of Israel: When a man or woman commits any of the sins against man to act treacherously against God, and that person is [found] guilty, 7 they shall confess the sin they committed, and make restitution for the principal amount of his guilt, add its fifth to it, and give it to the one against whom he was guilty. 8 But if the man has no kinsman to whom to make restitution, the debt which is restored to the Lord, [is to be given] to the kohen. [This is] besides the atonement ram through which expiation is made for him.</p>	<p>ה וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: ו דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אִישׁ אֹרְאֵשׁ ה' כִּי יַעֲשֶׂה מִכְּלַחֲטֵי אִתּוֹ הָאָדָם לְמַעַל מְעַל בְּה' וְאִשְׁמָה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא: ז וְהִתְנַדַּו אֶת־חַטָּאתָם אֲשֶׁר עָשׂוּ וְהָשִׁיב אֶת־אֲשָׁמוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמִּישְׁתּוֹ יִסֹּף עָלָיו וְנָתַן לְאִשֶּׁר אִשָּׁם לוֹ: ח וְאִם־אֵין לְאִישׁ גֹּאֵל לְהָשִׁיב הָאִשָּׁם אֵלָיו הָאִשָּׁם הַמּוּשָׁב לָהּ לִפְתָּח מִלְּבַב ד' אֵיל הַכִּפָּרִים אֲשֶׁר יִכְפְּרֻבוּ עָלָיו:</p>
<p>Vayikra 5:5,20-26</p>	<p>ויקרא ה:ה,כ"ו-כ"ח</p>
<p>5 And it shall be, when someone incurs guilt in any one of these cases, that he shall confess the sin which he had committed...20 God spoke to Moses, saying, 21 If a person sins, betraying the Lord by falsely denying to his fellow concerning a deposit, or money given in hand, or an object taken by robbery, or he withheld funds from his fellow, 22 or he found a lost article and he denied it and swore falsely regarding any one of all these cases whereby a man may sin, 23 and it shall be, when he has sinned and is guilty, that he shall return the article which he had robbed, or the funds which he had withheld, or the item which had been deposited with him, or the article which he had found; 24 or anything else, regarding which he had sworn falsely, he shall pay it with its principal, adding its fifths to it. He shall give it to its rightful owner on the day [he repents for] his guilt. 25 He shall then bring his guilt offering to God: an unblemished ram from the flock with the [same] value, for a guilt offering, to the kohen. 26 And the kohen shall make atonement for him before God, and he shall be forgiven for any case whereby one may sin, incurring guilt through it.</p>	<p>ה וְהָיָה כִּי־יִאָשֵׁם לְאַחַת מֵאלֵה וְהִתְנַדַּה אֲשֶׁר חָטָא עָלֶיהָ: כ וַיְדַבֵּר ה' אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: כ"א נֶפֶשׁ כִּי תִחַטָּא וּמַעֲלָה מְעַל בְּה' וְכַחַשׁ בְּעַמִּיתוֹ בְּפִקְדוֹן' אוֹ אֶבְתְּשׁוּמַת יָד אוֹ בְגִזֹּל אוֹ עֲשָׂק אֶת־עַמִּיתוֹ: כ"ב אוֹ־מִצְאָ אֶבְדָּה וְכַחַשׁ בְּה' וְנִשְׁבַּע עַל־שֶׁקֶר עַל־אֶחָד מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה הָאָדָם לְחַטָּא בְהִנְה: כ"ג וְהָיָה כִּי־יִחַטָּא וְאִשָּׁם וְהָשִׁיב אֶת־הַגְּזוּלָה אֲשֶׁר גִּזַּל אוֹ אֶת־הַעֲשָׂק אֲשֶׁר עָשָׂק אוֹ אֶת־הַפְּקֻדוֹן אֲשֶׁר הִפְקִד אִתּוֹ אוֹ אֶת־הָאֶבְדָּה אֲשֶׁר מָצָא: כ"ד אוֹ מִכָּל אֲשֶׁר־יִשְׁבַּע עָלָיו לְשֶׁקֶר וְשָׁלַם אֹתוֹ בְּרֹאשׁוֹ וְחִמִּשְׁתּוֹ יִסֹּף עָלָיו לְאִשֶּׁר הוּא לוֹ יִתְנַנֵּן בַּיּוֹם אֲשָׁמוֹ: כ"ה וְאֶת־אֲשָׁמוֹ יָבִיא לָהּ אֵיל תְּמִים מוֹהֵצָ אוֹ בְּעֶרְפֹךָ לְאִשָּׁם אֶל־הַכֹּהֵן: כ"ו וְכִפֶּר עָלָיו הַכֹּהֵן לִפְנֵי ה' וְנִסְלַח לוֹ עַל־אַחַת מִכָּל אֲשֶׁר־יַעֲשֶׂה לְאִשְׁמָה בָּהּ:</p>
<p>Rashi on Bamidbar 5:6,8</p>	<p>רש"י במדבר ה:ו,ח</p>
<p>To act treacherously against God: The Torah repeats the section of a thief who swears falsely. It is repeated to introduce two new matters. The first is that it is written 'they shall confess' which teaches that the thief is not required to pay a fifth and bring a guilt offering when incriminated by two witnesses, until he admits to the deed, and the second is that what is stolen from a proselyte must be given to the kohanim. To make restitution: Our Sages say: Is there any man in Israel who has no kinsman-son, daughter, brother, or relative from his father's family-all the way back to Jacob? Rather, this is referring to a proselyte who died, leaving no heirs.</p>	<p>למעל מעל בה': הרי חזר וכתב כאן פרשת גזול ונשבע על שקר, היא האמורה בפרשת ויקרא (ה, כא) ומעלה מעל בה' וכחש בעמיתו וגו', ונשנית כאן בשביל שני דברים שנתחדשו בה האחד, שכתב והתודו, לימד שאינו חייב חומש ואשם על פי עדים עד שיודה בדבר. והשני על גזל הגר שהוא נתון לכהנים: להשיב האשם אליו: ...ואמרו רבותינו וכי יש לך אדם בישראל שאין לו גואלים או בן או אח או שאר בשר הקרוב ממשפחת אביו למעלה עד יעקב, אלא זה הגר שמת ואין לו יורשים:</p>

Rambam Mishneh Torah Hilchot Teshuvah 1:1	רמב"ם משנה תורה הלכות תשובה א:א
<p>If a person transgresses any of the mitzvot of the Torah, whether a positive command or a negative command - whether willingly or inadvertently - when he repents, and returns from his sin, he must confess before God, blessed be, He as [Numbers 5:6-7] states: "If a man or a woman commit any of the sins of man... they must confess the sin that they committed." This refers to a verbal confession. This confession is a positive command. How does one confess: He states: "I implore You, God, I sinned, I transgressed, I committed iniquity before You by doing the following. Behold, I regret and am embarrassed for my deeds. I promise never to repeat this act again." These are the essential elements of the confessional prayer. Whoever confesses profusely and elaborates on these matters is worthy of praise. Those who bring sin offerings or guilt offerings must also [confess their sins] when they bring their sacrifices for their inadvertent or willful transgressions. Their sacrifices will not atone for their sins until they repent and make a verbal confession as [Leviticus 5:5] states: "He shall confess the sin he has committed upon it." Similarly, those obligated to be executed or lashed by the court do not attain atonement through their death or lashing unless they repent and confess. Similarly, someone who injures a colleague or damages his property, does not attain atonement, even though he pays him what he owes until he confesses and makes a commitment never to do such a thing again as implied by the phrase [Numbers, <i>loc. cit.</i>], "any of the sins of man."</p>	<p>כל מצות שבתורה בין עשה בין לא תעשה אם עבר אדם על אחת מהן בין בזדון בין בשגגה כשיעשה תשובה וישוב מחטאו חייב להתודות לפני הקל ברוך הוא שנאמר איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם אשר עשו זה וידוי דברים וידוי זה מצות עשה כיצד מתודין אומר אנא השם חטאתי עויתי פשעתי לפניך ועשיתי כך וכך והרי נחמתי ובושתתי במעשי ולעולם איני חוזר לדבר זה וזהו עיקרו של וידוי וכל המרבה להתודות ומאריך בענין זה הרי זה משובח וכן בעלי חטאות ואשמות בעת שמביאין קרבנותיהן על שגגתן או על זדונן אין מתכפר להן בקרבנם עד שיעשו תשובה ויתודו וידוי דברים שנאמר והתודה אשר חטא עליה וכן כל מחוייבי מיתות בית דין ומחוייבי מלקות אין מתכפר להן במיתתן או בלקייתן עד שיעשו תשובה ויתודו וכן החובל בחבירו והמזיק ממונו אף על פי ששילם לו מה שהוא חייב לו אינו מתכפר עד שיתודה וישוב מלעשות כזה לעולם שנאמר מכל חטאות האדם:</p>

Ramban on Devarim 30:11	רמב"ן דברים פרק ל פסוק יא
<p>'For this mitzvah that I am commanding you today is not hard for you and it is not far from you': This refers to teshuvah. This is what is in your mouth and in your heart to do-- to confess their sin and the sin of their fathers in their mouths, and return their hearts to God.</p>	<p>פי המצוה הזאת אשר אנכי מצוה היום לא־נפלאה הוא ממך ולא רחקה הוא... "המצוה הזאת" על התשובה הנזכרת... וזה טעם בפיך ובלבך לעשותו - שיתודו את עונם ואת עון אבותם בפיהם, וישובו בלבם אל ה'.</p>

Sefer HaChinuch Mitzvah 364	ספר החינוך מצוה שסד
<p>And the rabbis said that even sins that require the bringing of a sin-offering still demand confession with the offering, and about this it states, "Speak to the children of Israel [saying], a man or woman who commits from any of the sins of man and rebels against the Lord, that soul is guilty and they shall confess the sins that they did"...Hence we understand that for all iniquities, large and small -even positive commandments- a man is obligated to confess about them...Still, I might have thought that there is confession only in the Land; that is, even</p>	<p>ואמרו זכרונם לברכה שאפילו החטאים שחייבה התורה קרבן עליהם צריך האדם אל הוידוי עם הקרבן, ועל זה נאמר [במדבר ה', ו'] דבר אל בני ישראל איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם למעל מעל בה' ואשמה הנפש ההיא והתודו את חטאתם אשר עשו...הנה התבאר שכל מיני העוונות הגדולים והקטנים ואפילו מצות עשה חייב האדם עליהם</p>

though one may confess without the sacrifice, nonetheless, that the obligation for confession is only in the Land, as that is the locus of atonement, and the sacrifices are there and the locus of everything is there. From where do I know to include the Diaspora? From that which is written (**Leviticus 26:40**), 'And they shall confess their iniquity and the iniquity of their fathers.' That is, the iniquity of their fathers who sinned and were exiled from the Land...Hence it is elucidated that confession is an independent commandment and that it is practiced in all places...It is from the roots of this commandment-- through the verbal admission of iniquity, the sinner reveals his thoughts and opinion: that he truly believes that all his deeds are revealed and known before God, and that he will not act as if 'the Eye that sees' does not see. Furthermore, through mentioning the sin specifically, and through his remorse about it, he will be more careful about it on another occasion not to stumble in the same way again. Since he declares verbally, 'I did such-and-such, and I stumbled in my deeds,' he will have created a fence so he will not repeat what he did. And through this he will be wanted by his Creator. And God, Who wants the good for His creations makes them walk in this way, [that] they merit with it...And this commandment is practiced in every place and at all time by males and females. And one who transgresses it and does not confess about his sins on Yom Kippur, which is the day that is set from always for forgiveness and atonement, has violated this positive commandment. And woe to a man, if he dies without confession and carries his iniquity. And the essence of confession that we received from our rabbis and that is the custom of all of Israel to say during the Days of Repentance is, 'However, we have sinned, we have been guilty, etc.' And they, may their memory be blessed, said in **Shabbat 32a** in the chapter [entitled] Bemeh Madlikin, 'One who became ill and tended toward death, they say to him, 'Confess,' as it is the way of all those executed to confess.' And so [too,] in Tractate Semachot, it is taught, 'One who tended toward death, they say to him, 'Confess before you do not die. Many confessed and did not die, and many who did not confess died and many that are walking in the marketplace [have] confessed, as you live from the merit of your confessing.' If he can confess orally, he [should do so], and if not, he [should] confess in his heart. And Ramban wrote that he received [a tradition] from pious men and men of good deeds, that such is the confession of someone on his deathbed: 'I admit in front of You, Lord, my God and God of my fathers, that my healing is in Your hands and my death is in Your hands. May it be the will in front of You that You heal me [with] a complete healing. But if I die, let my death be atonement for all of my sins and my iniquities and my rebellion that I have sinned and been iniquitous and rebelled in front of You; and let my portion be in the Garden of Eden, and make me merit the World to Come that is safeguarded for the righteous.'

הוידי...ועדיין הייתי אומר שאין הוידי אלא בארץ, כלומר אף על פי שמתודין בלא קרבן מכל מקום שלא יהיה חיוב הוידי אלא בארץ, כי שם עיקר הכפרה ושם הקרבנות ועיקר הכל בה, מנין אף בגליות, דכתיב [ויקרא כ"ו, מ'] והתודו את עונם ואת עון אבותם, כלומר עון אבותם שחטאו וגורשו מן הארץ...הנה התבאר שהוידי מצוה בפני עצמה, ונוהג בכל מקום...משרשי המצוה, לפי שבהודאת העון בפה תתגלה מחשבת החוטא ודעתו שהוא מאמין באמת כי גלוי וידוע לפני הקל ברוך הוא כל מעשהו ולא יעשה עין רואה כאינה רואה, גם מתוך הזכרת החטא בפרט ובהתנחמו עליו יזהר ממנו יותר פעם אחרת לכל יהיה מכשול נכשל בו, אחר שיאמר בפיו כזו וכזו עשיתי ונסכלתי במעשי יהיה נגדר שלא ישוב לעשות כן, ומתוך כך ירצה לפני בוראו, והקל הטוב החפץ בטובת בריותיו הדריכם בדרך זו יזכו בה...ונוהגת מצוה זו בכל מקום ובכל זמן, בזכרים ונקבות. ועובר על זה ולא התודה על חטאיו ביום הכפורים שהוא יום קבוע מעולם לסליחה וכפרה ביטל עשה זה, ואוי לו לאדם אם ימות בלא וידי ונשא עונו. ועיקר הוידי שקיבלנו מרבתינו ונהגו בה כל ישראל לאומרו בימי התשובה הוא אבל חטאנו אשמנו וכו'. ואמרו זכרונם לברכה במסכת שבת פרק במה מדליקין [ל"א ע"א], מי שחלה ונטה למות אומרין לו התודה. שכן דרך כל המומתין מתודין. וכן במסכת שמחות, תניא נטה למות אומרין לו התודה עד שלא תמות, הרבה שהתודו ולא מתו והרבה שלא התודו ומתו, והרבה שמהלכין בשוק ומתודין, שבזכות שאתה מתודה אתה חי. אם יכול להתודות בפיו יתודה, ואם לא יתודה בלבו. וכתב הרב משה בן נחמן זכרונם לברכה (בתורת האדם שער הסוף ענין הוידי), שכך קבל מחסידים ואנשי מעשה, שסדר ודוי של שכיב מרע כך הוא. מודה אני לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שרפואתי בידיך ומתתי בידיך, יהי רצון מלפניך שתרפאני רפואה שלמה, ואם אמות תהא מתתי כפרה על כל חטאים ועונות ופשעים שחטאתי ושעויתי ושפשעתי לפניך, ותן חלקי בגן עדן, וזכני לעולם הבא הצפון לצדיקים.

Sefat Emet on Parshat Naso	שפת אמת במדבר פרשת נשא שנה תרנ
In the section on teshuvah, 'they shall confess' it is with the strength of the Torah that was given to Israel, which is the strength of the mouth...Therefore with the strength of the mouth in Torah and prayer, which is the attribute of wind [the spirit of life God breathed into us], he is able to repair all sins.	בפרשת התשובה והתודו הוא בכח התורה שניתן לבני ישראל שכחן בפה...ולכן בכח הפה בתורה ותפלה שהוא בחי' רוח ממלא יכול לתקן כל החטאים.

Rabbi Jonathan Sacks, <i>Two Concepts of Teshuvah: Nitzavim 5767</i>
For Maimonides sin-and-repentance are part of the world of the priest (torat cohanim). They belong initially to the Temple and its service. When an individual or group sinned in biblical times, they brought a sacrifice and, as a token of their contrition, confessed their wrong. The supreme example of this was the service of the High Priest on Yom Kippur, when he made atonement "for himself, his household and the whole community of Israel" (Lev. 16). For Nachmanides, sin-and-repentance are part of the broader sweep of Jewish history. They belong to the world, not of the priest but of the prophet (torat nevi'im), the figure who heard the voice of G-d in history, warned the people that public wrongdoing would lead to defeat and exile and who, when the exile eventually occurred, summoned the people back to their vocation as a prelude to their return to the land. Every individual act of teshuvah recapitulates, in some way, this larger pattern of return. Teshuvah in this sense is less atonement than homecoming – a subtle difference, but a difference none the less. It has nothing to do with the Temple and everything to do with a sense of the divine call ("Where are you?") within the events that happen to us, whether individually as personal fate or collectively as Jewish history.